

LESBOFÒBIA

vers i revers d'una violència patriarcal

Creación Positiva

tes el Ministerio Fiscal y mencionada expedientada, representada por el Procurador Don José [REDACTED] y defendida por el Letrado Don José [REDACTED]; y

1º RESULTANDO PROBADO y así se declara que MAGDALENA [REDACTED] nacida el día dos de marzo de mil novecientos cincuenta y cinco, la que reconocida médicamente presentaba una frigidez sexual al sexo masculino, aunque sin motivación orgánica, ha mantenido contactos sexuales con personas de su mismo sexo hasta el año de mil novecientos setenta y cuatro, sin que en la actualidad conste que persita en la misma línea de conducta.

2º RESULTANDO que el Ministerio Fiscal, en su escrito de alegaciones, formuló las siguientes:

PRIMERA. = La expedientada, MAGDALENA [REDACTED] invertida femenina, ha mantenido relaciones homosexuales con distintas mujeres y concretamente con Francisca [REDACTED] a la que obligaba a mantener relaciones sexuales con ella.

SEGUNDA. = Supuesto de peligrosidad social del artículo segundo, número tercero, de la Ley de Peligrosidad Social.

TERCERA. = Sujeto peligroso: La expedientada.

CUARTA. = Procede imponer a la expedientada las medidas de seguridad indicadas en el artículo sexto, número tercero, de la indicada Ley:

- a). = Internamiento en un establecimiento de reeducación por un tiempo mínimo de seis meses.
- b). = Prohibición de residir en la provincia de Málaga por un año.
- c). = Prohibición de visitar lugares o estable-

Nosaltres les bolleras, lesbianes, desviades, tortas, machorras i camioneras, no formem part de la història oficial.

Una història que pressuposa l'heterosexualitat obligatòria, que genera violència sobre els nostres cossos i que s'immiscueix en les nostres formes de fer, a les nostres llars i als nostres llits.

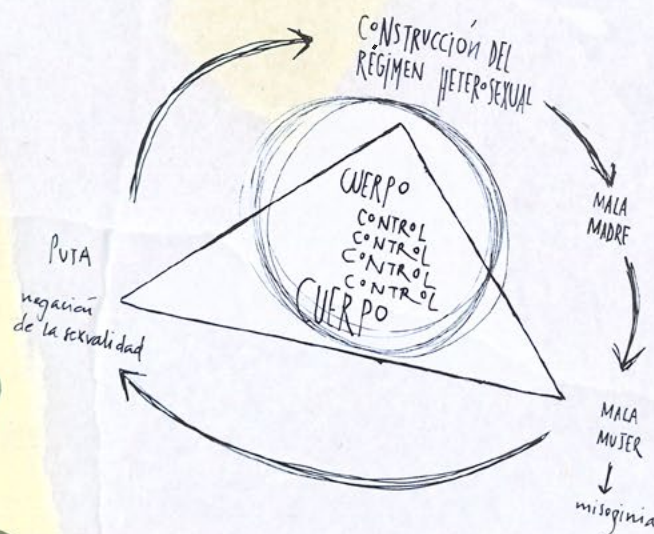
No formem part de la història en majúscules, però la cishetero norma occidental ens ha deixat marca. I tenim la necessitat vital de contraposar-nos-hi.

L'obstinació per l'esborrat històric de les identitats i experiències bollo s'ha fet a través del silenci, la invisibilització, la negació del poder cultural i la violència directa. La insistència d'expulsar-nos de les narratives històriques heterocentrades ens fa pensar que som molestes per aquest sistema. Perquè el fem trontollar.

Construir des dels marges, sense referents, ens ha permès generar xarxes d'afinitat des d'on rescriure (i recuperar) els fragments de la nostra història esborrada.

Per a nosaltres, ser o reconèixer-se bollera no és un lloc identitari únic. Pensem que les violències contra les lesbianes han de ser reconegudes en la seva singularitat, perquè no quedin invisibilitzades, però en aliança i diàleg continu amb altres dissidències. I és des d'aquí, des d'on volem continuar.

EN AQUEST PROCÉS CREATIV HEM VOLGUT INVESTIGAR QUÈ HI HA RERE LA PARAULA LESBOFÒBIA

QUINA ESTRUCTURA LA SOSTÉ?

COM ÉS EL DRET I EL REVÉS?

QUÈ AMAGA?

QUÈ DEFENSA ALGÚ QUE ÉS LESBÒFOB?

Aquest fanzine és la versió en paper de l'exposició "LESBOFÒBIA, vers i revers d'una violència patriarcal", un procés creatiu on vam estirar del fil per desfil·lar les vores i mostrar les costures i els pedaços de la supervivència. Un espai-temps on vam generar un teixit de sinèrgies precioses, gràcies al material sensible que van aportar altrxs companyxs, amiguxs, novixs, amantxs..., a través d'imatges, experiències, relats de vida únics i memòria.

La paraula LESBOFÒBIA conté un
sufix problemàtic: -fòbia.

Un sufix que significa pànic, terror, i que ens
remet a quelcom mèdic, com qui
parla de la fòbia a les aranyes.

Si disseccionem les reaccions individuals que
sorgeixen de la por envers allò que és diferent,
i les situem com a part d'una estructura complexa
i violenta, ens adonem de com operen les
lògiques concretes d'un sistema que fem
trontollar amb el simple fet d'existir.

CONSTRUIMOS TERRITORIOS
POROSOS EN ESTAS GRAMÁTICAS DEL PODER

Posem fil a l'agulla per a desarticular el sistema
cisheteropatriarcal, i alterem l'estat natural de les
coses, arribant a l'essència. Som esquerdes que
fracturen, trenquen i fan esclatar la subjectivitat,
convertint-la en petits fragments en l'univers
simbòlic de la diversitat, evidenciant
aquesta estructura imposada.

Construïm territoris porosos en les gramàtiques
del poder. Aquest règim polític i violent es fa
passar per 'natural', però no és neutre.

Té un llenguatge i valors propis, que aprenem a
casa, amb les nostres famílies, a l'escola, a través
dels mitjans de comunicació i a les pel·lícules.

Aquest règim polític imposa un model
de vida i de pensament únic
que s'adhereix a la pell, i és enganxifós.
Sona com un brunzit. Estableix estratègies
de control i de càstig. Deixa a la perifèria,
més enllà dels marges, allò que no cap dins de les
seves normes. Premia l'heterosexualitat com
a model desitjable, i castiga les dissidències
sexuals i de gènere perquè són l'anomalia.

**A LES LESBIANES,
LA VIOLÈNCIA LES NEGA,
LES INVISIBILITZA
I LES AÏLLA**

En quins moments has sentit aquestes violències en la teva vida?

Rescatem la importància de compartir les nostres experiències i trencar l'aïllament que, sovint, embolcalla les violències que hem rebut.

¿nos podemos liberar de ellas?

ENCARAR ————— DESENCARAR

¿dónde?

¿cómo?

"velades inadaptados"

Viñto

Fuè una infancia peculiar. Pueblo perdido de Euskal Herria hace 54 años. Muchas amigas y correrías que te hacían sentir pandilla. Aún así yo era diferente. Me movía y vestía como los chicos, pero me decían que era una chica. A mi me daba igual. No me sentía chica, pero no quería ser chico. Así que crecí sin un lugar para mí. O un lugar impuesto: era una chica rara.

La adolescencia pasó entre cortinas de hormonas ajenas ligando en hetero. No me interesaba lo mas mínimo. Antes de escuchar por primera vez la palabra lesbiana, sentí que mi cuerpo estaba muy a gusto junto al de otra mujer. Luego supe que no era la única. Sin referentes, empecé a buscar las pocas películas que en aquella época había sobre el tema. Y me encantó, empezó a formar parte de mi identidad, era lesbiana. Así que fui una adolescente rara.

Así que salí del pueblo en busca de otras maneras de estar en sociedad. Y lo encontré. Dispositivos grupales, de 4-5, o 14-15 da igual, raras, creando comunidad. Aquella asfixia de tener marido e hijos, o de ser la solterona esquivada llegaba a su fin.

De las películas que ví, me acuerdo mucho de Go Fish. Me fascinaba esa comunidad que se creaba alrededor de lo lesbiano.

Recuerdo el verano del 2011. La sala de quimioterapia estaba llena de gente conectada a botellas con líquidos de diferentes colores. A mi me tocó un líquido rojo como el pacharán. Todxs venían acompañadxs de la familia (hijo/a, mujer, marido...) A mi me acompañaba cada vez una compa. El resto me miraba con tristeza: "pobre, que sola estás". Nunca entendí porqué. Mis amigas tuvieron que coger días de vacaciones en sus trabajos para poderme acompañar, pues los días de cuidado permitidos eran para "familiares". Ni reconocimiento legal ni simbólico. Otra vez más sin lugar. Una familia rara. He aprendido que ser rara en una sociedad enferma, me ha permitido ser y respirar.

La lesbofobia nos hace mucho daño pero también nos ha impulsado a buscar un lugar de resistencia, me gusta más decir de apertura, desde donde poder crear.

Ainhoa

Día 3 en mi nuevo curro, sala de profesores.

Ambiente bastante guay, peñita del ámbito social y de la educación. Entablamos la típica conversación entre clase y clase pa'ahondar un poco en lo personal. Grupo de 4 o 5 personas, uno de ellos me interpela:

-Personita 1: I tu on vius? Ets del barri?

- Yo, cándida y tímida: No, visc al barri de Poble Sec amb la meua companya (todo se ralentiza)

y examino sus caras buscando algún gesto/mueca que me haga saber que han entendido SOY UN BOLLERON

o al menos el típico: hostia es lesbiana i no ho sembla, anem a fer com si res..., pero para mi sorpresa la conversación prosige sin pena ni gloria, blablabla, que bé parlas el catalá sent de

Xile; bliblibli, jo una vegada vaig anar a la Isla de Pascua...blablabla paternalismos...

y mi póker face.

Personita 2: (que estuvo presente en aquella inicial conversación): Jenny tu que comparteixes pis; més o menys quan es paga ara a Barcelona? La meua filla ha començat la universitat i vol marxar a una habitació, és boja.

-Yo:Eh...doncs nosaltres partim el lloger, pero no sé si es representatiu del que significa anar a un pis compartit. (...)

- Personita 2: cara de no entender del todo...

- Yo: Conviure amb la teua parella és diferent, asumeixes més gastos i tal

-Personita: Ah; has marxat del poble sec, on viues amb aquella noia?

-Yo en plan: me estas jodiendo amiga; se pensaba ella y todos los demás que mi "companya", era mi compi de piso, y no mi churri/parienta/novia/compañeradevida.

Después de esa conversación me pasé tiempo pensando en porqué no hablaba de NOVIA directamente, en si tiene sentido la categoría "compañera" en entornos que no son los de confort, y joder: Porqué la peñale es más fácil pensar que hablo de mi compañera de piso que no de mi compañera de vida...

No sé...

·jenni·

¿Qué imagen te viene a la cabeza?

Las cabalgatas de los reyes.

En La Sagrera.

En el centro de menores.

Pelo corto. Pelo corto como un chico.

¿Qué haces pegando a una niña de 12 años?

Yo creo que se confundió porque se pensó que yo era un niño.

Que le vamos a hacer. No dije ná.

La ostia de la luna.

·jessi·

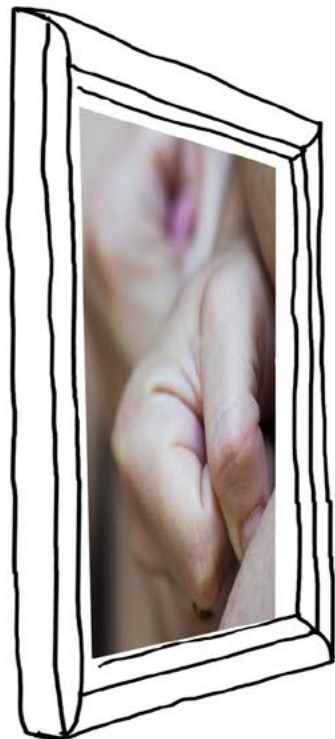
QUÈ PASSA QUAN,
EL QUE HAURIA DE
SER UN ESPAI SEGUR,
COM HO ÉS LA LLAR
I LES PERSONES AMB
QUI COMPARTIM, NO
HO SÓN?

QUINES SÓN LES EMPREMES
DE LA VIOLÈNCIA REBUDA ALS
CERCLES MÉS ÍNTIMS?

QUÈ NECESSITEM PER
IDENTIFICAR-LES MILLOR?

LES VIOLÈNCIES MASCLISTES
SÓN MÉS DIFÍCILS
D'IDENTIFICAR ALS ENTORNS
MÉS PROPERS I ALS CERCLES
QUE, SUPOSADAMENT,
HAURIEN DE SER AIXOPLUC

ÉS IMPORTANT OBRIR
L'ESPAI AL DOLOR I A LA
VIOLÈNCIA REBUDA PER
IDENTIFICAR-NE
L'ORIGEN ESTRUCTURAL

La
violència
té lloc

en
contextos
que la
permeten

ENS FA FALTA EL CRÍTIC PER EXPULSAR-NOS

DEL COS AQUESTES VIOLÈNCIES

JUZGADO ESPECIAL DE PELIGROSIDAD
Y REHABILITACION SOCIAL

LEY DE

1970-1995

EXPEDIENTE N.º 96 de 1974

Supuesto estado peligroso:

~~HOMOSEXUALISMO~~

LESBIANISMO

El retrat ens serveix com a moneda de canvi.
Amb la mirada podem sacsejar l'opressió
i honrar a les que estaven abans de nosaltres.
Expulsar la violència d'un crític.
Confiem en la força de la ràbia
i en el desig de cuidar-nos per continuar teixint xarxes de
suport mutu, acció directa, autodefensa i reparació.

Entre coño C4 y coño C6
nos preguntamos...

Espacio privado trabajándose
a la tullida cochina que asoma por mi cara...

Minusválidas en lucha
y Subnormales combativas

Meadas pero juntas.

Lesbofobia...

Palabras que sumar a la mochila que ya llevamos...

Sus tetas contra las mías...

Espacio íntimo libre de juzgar deseos.

...una tijereta ortopédica,
una tijereta perfecta.

...se cepillan los privilegios capacitistas
en una merienda in-contenida.

¿quedamos para desobedecer?

les nostres vides esbossen
dreceres i transiten les vores

desig

les males herbes sempre saben
com trobar el camí i
seguir creixent
de manera expansiva
entre els marges

COM PODEM
ESCRIURE
AMB PARAULES
QUE NO
HEM APRES?

Volem fer del llenguatge el nostre aliat
inventar allò amb que volem ser
representades.
Estem creant un No-diccionari
de realitats possibles que, només
amb la seva definició, ja existeixen

JALABRA

JALABRA

Concepto que se le ofrece al ser querido
para que pueda cogerse a aquello
que pueda salvarle.

no diccionario

queeeeeeeee

COM PODEM
ESCRIURE AMB
PARAULES QUE NO
EXISTEIXEN?

VOLEM QUE EL
LLENGUATGE SIGUI
EL NOSTRE ALIAT,
I REINVENTAR-NOS
AMB ELL

CREEM ENTRE
TOTXS UN
NO-DICCIONARI
DE REALITATS
POSSIBLES
I FEM-LES
EXISTIR

Et convidem a escriure una paraula /
inventada i definir-la. Entre totes
podem teixir les realitats que ens
mereixem

escribe

- ENCOBAI -

estado superior de conexión colectiva, caracterizado
por la simceronia telepática y la vibración epidérmica, en
que alcanzan algunos grupos, en momentos de apertura emocional
conjunta extrema. muy pocas veces es alcanzada en su plenitud,
pero su búsqueda propicia procesos sorprendentes y fortalece los
vinculos, según dicen lxs que lo intentan, resulta muy
estimulante.

NOBIA CON B DE BOLLO

NOBIA,

RELACION BOLLO QUE SE SALE DE LA NORMA

T A M I F A

Palabra que se usa de manera
coloquial
para decirle
a una persona

tranqui no estas
solx",
accionemos.

Aquesta publicació és la continuació de l'exposició
 "LESBOFÒBIA: Vers i revers d'una violència patriarcal".
 Un projecte de **Creación Positiva** creat per
Lara M. Pascual, Irene C. Matamala i Azahara Fuentes

Hi han participat Vikto A. Casabón, Joana Conill, Edurne Jiménez, Ro Gamero, Jessica Alguacil, Jennifer Becerra, Ainhoa Irueta, Cris Tejada, Mercè Tafalla, Mia Rojas, Cynthia Barleycorn, Mei A. Godoy, Elena Prous i Nodual.

Gràcies val flores i Sílvia Poch.
I gràcies Can Jack per ser la nostra casa un cop més.

Video-performance:
"¿Quién puede desobedecer?"
Elena Prous i Nodual

Traducció al català:
Elena G. Ruiz
Impressió:
Foli Verd, SCCL

93 431 45 48
crea@creacionpositiva.org
@CreaPositiva
www.creacionpositiva.org

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Departament d'Igualtat
i Feminismes

Barcelona, desembre 2023

"POR MUCHO TIEMPO TUVE
MÁS INFORMACIÓN SOBRE
LOS UNICORNIOS QUE
SOBRE LAS LESBIANAS"

